

PAULI TOIKKA

HAKOVIRRRAN HARMITTELUISTA

Suomen turvallisuuspolitiikka-kirjaasi arvostellessani (Politiikka 2, 1971, 167—71) pyrin vielä keskikesän 1971 suurvaltojen turvallisuuspolitiikan kursilla syntyneen sympatian ja antamiesi kommenttien jälkeenkin erottamaan toisistaan ihmisen ja asian. Näyt luokittelevan kirjasi arviot sen mukaan, missä määrin ne ovat kiitosta tai moitetta. »Perin juurin negatiivisesta» arvos-

telustani on yli puolet lähinnä referointia ja toteamuksia, vajaat kolmannes moitetta ja viidennes kiitosta. *Törnuddin* »sympaattiseksi» kokemasi arvostelun sisältöön on voinut vaikuttaa se, että hän on ollut työsi ohjaaja.

Pidän suoraa referointia ja auktoriteettien lainaamista melko hedelmätömänä. Eräässä seminaarissa osoitettiin mm. *Hyvärisen Aseidenriisunta-ongelma*-teoksen III luvussa kymmeniä selviä virheitä ja pienempiä puutteita. Reima Luodon toimittama *Suomen turvallisuuspolitiikan perusteet* on näissä suhteissa kirjaasi vielä paljon heikompi.

Tuskin kellään Suomessa on koko turvallisuuspolitiikan kenttää kattavia laajoja tietoja. Silti kansainvälistä viitekehystä selventäviä lähteitä on saatavissa koko paljon ja käyttämiäsi tuoreempia. Kokoomateoksia tarvitaan, mutta niiden tulisi sisältää olennaisin ja olla kiinteitä. Merkitykseltään tärkeämmiksi koen kuitenkin omaperäiset, loogiset ja suoraan asiaan käyvät, *Blombergin* ja *Joenniemen Kaksiteräisen miekan* kaltaiset analyysit. Vuoden 1971 turvallisuuspoliittisessa keskustelussa sijoittaisin kirjasi silti merkittävänä puheenvuorona heti *Kaksiteräisen miekan* ja *Parlamentaarisen puolustuskomitean mietinnön* jälkeen.